

K R O N İ K

DEVİRİMCİ RADİKALİZİM, YOLUNU BULUYOR

Prof. Bahri SAVCI

Bu gün Asya-Afrika grubu ülkelerle Orta Doğu ve Güney Amerika ülkelerinde bir devrimci akım, bir devrimci radikalizm, tutarlı bir yol bulmak için çabalamaktadır.

Bu çaba, bu ülkelerin, geleneksel toplum yapısı içine modern devleti oturtma zorluğunu yenme çabasıdır.

Her ülkenin kendine mahsus toplumsal yapıları, ayrıntılarıyla, elbette, birbirlerinden ayrılmaktadır. Fakat gösterdiğimiz bu ülkelerin hemen hepsinde, demokrasinin doğal olarak yerleşmesini gerektirecek bir temel yapı yoktur. Buna rağmen bazı entektüeller, zinde kuvvetler bu ülkelere demokrasiyi yerleştirmeye uğraşmaktadır. Oysa ki geniş ve aydınlanmamış halk kitleleri de bu çabadan, bu çabanın öz niteliğinden habersiz olarak, bu çabaya doğal bir direnç teşkil etmektedirler. Ayrıca geleneksel değerlere ve kurumlara dayanarak sınıf egemenliği, zümre egemenliği kurmuş geleneksel çıkar gurupları da, bir gerçek demokrasi değil bir sahte demokrasi uğrunda çaba göstermektedir. Bu yüzden bu ülkeler ya birbirini izleyen hükümet darbelerine, ya da genel doğrultusu radikalizme yönelmiş olan— otoriteci rejimlere sahne olmaktadır.

Türkiyemiz bunlar içinde daha ayrı bir özelliği olan bir ülkedir. 200 yılı bulan bir Batılılaşma sürecinin, kendine özge yeni evreleri içine girip çıkmaktadır. Ama ne, bir türlü bu batılılaşmayı başarabilmekte, ne de ondan büsbütün dışarıda kalabilmektedir.

Bunun içindir ki siyasal rejimi de, çerçeve ve kadro olarak Batılı kalıp; fakat içerik olarak (muhteva olarak) gerçek demokrasi-den sapmış bir olay teşkil etmektedir.

Bu kalıbın içeriğini de halka dayalı bir gerçek demokrasi kılmak için iki akım —daha doğrusu örgütlü olarak iki akım— görülmektedir. Tip ve CHP akımları.

Bunların her ikisini bir noktada birleştirmek mümkündür : Sahte moderizasyondan kurtulup, ileri sanayi toplumu olmak ve bunun halka dayalı siyasal rejimini uygulamak, veya getirmek...

Her ikisi, kendi üslupları içinde bu hususu gerçekleştirmeye uğraşırken türlü zorluklara uğramaktadırlar. Bu yüzden de kendi içlerinde türlü bunalımlar doğmaktadır.

Netekim son aylarda CHP içinde gene birşeyler olmaya başlamıştır. Tip de de olmuştur. Daha da olacaktır. (AP içindedede bazı bunalımlar olmaktadır fakat AP içinde olanın, ideolojik örgüsü çok zayıftır. Yani radikalizm açısından, AP içinde bir ideolojik örgü yok gibidir. AP içinde olan, sosyalleşme, sıhhatli bir halklaşma yolu arama değildir. Çünkü tabanında modern üretim güçlerine dayalı bir ideolojik fikir damlacığı yoktur. AP bunalımı, sınıfsal ilişkilere eğilme biçiminden, üslubundan çıkmamaktadır. O, bir gerici yönetici grubun, soyut bir liberalizm soyut bir oyun demokrasisi oynarken, köşe kapmaca yarışması hareketinden ibarettir. Bu bakımdan enteresan da değildir. Eğer varsa ve olacaksa, bütün enteresanlığı CHP ile TİP mercéklerinde oluşacak olan bir modern sanayi toplumunun unsuru olmaya yönelmiş emekçilerin karşısına; bir sahte sanayileşme ve şehirleşme ile şartlandırılmış öteki emekçileri ve yerinde saydırılmış köylüleri bir ümmetçi kitle halinde çıkararak, iktidarını daha ne kadar sürdüreceğini düşünmede toplanır. Onun içindir o, radikalizm açısından olumlu bir enteresanlık teşkil etmez).

Radikalizm açısından asıl enteresan olan, anlamlı olan sosyalleşmeciliğin yolundaki hareketlerdir.

Tip deki oluşmalar; teoriye ve onun Türkiye koşulları içindeki gelişme yolunu bulmaya dayalı halis radikalizmin iç oluşmaları cümlesindedir. o, bu bakımdan enteresan olmuştur, olmaktadır, olmakta devam edecektir.

CHP içindeki oluşma da —suyun üstüne çıkarılıp tüm itiraf edilmese de— batıcı bir demokrasinin genel kalıpları çerçevesinde, ortanın solu üslubu içinde bir sosyalleşmeciliğin, radikalizmin oluşmaları cümlesindedir. Türkiye koşulları içinde bir radikalizm arama hareketini; iç dirençlere, iç çatlamalara raslaması sonucu, ya sağ sapmaya uğraması ve teslim olması sonucunun verecek olan; ya da, üretim güçlerine, sınıfsal ilişkilere cidden eğilerek, sol yatırım üzerinde ciddi ve tutarlı bir radikalizme kavuşma hareketi olacak olan bir oluşmadır. O, bu bakımdan enteresandır.

İşte diyoruz ki, Türkiye'nin tarihsel koşulları, şimdi TİP ve CHP usulları içinde gözüken çatlamalara rağmen — ve siyasal arenayı geleneksel çıkar zümrelerine bırakmalarına rağmen — genel olarak, emekçilere dayalı, emekçilerin temsilcileri olacak olan bir entelijensiyanın yakacağı ışık altında belirecek bir radikalizmin kendi yolunu bulmasına yarıyacak bir olgunlaşmaya varmaktadır.

Türkiye, bilinçli bir düzenden yoksun bir «kendi kendine dinamizm» ile kitlelerin kırsal hayat yaşayan bölgesini yeni ve maki-neli feodalitelerin egemenliğine bırakan bir değişmeye uğramış-tır, bu değişme, kitlelerin şehirselleşen hayat yaşayan bölgesini de, sahte bir sanayi ve bir sahte şehircilik hareketiyle uyuşturmuştur. Bilinçli bir düzenden yoksun olan «kendi kendine dinamizmi», «bi-linçli bir düzensizlik — içinde tutan bir DP-AP entelijensiyası ve politikası bu, «kendinden dinamizm»in verilerinin yaratıcısı olarak kitlelere kendi kendini zorlamıştır. Ve kitlelerin gözünü boyuyarak, bu kendinden dinamizmin verilerinin sahibi durumuna girmiştir.

Fakat tarihin koşulları, objektif bilim verileri, bu değişimin ir-rasyonel unsurlarına «dur» diyecek bir olgunluğa hızla yüksel-mektedir.

Bu olgunluk, ilk kez TİP'i yıpratmıştır. Bu, objektif bilim veri-lerinin ve tarihsel gelişimin en büyük güç olarak tanıdığı ve ta-nıttığı emekçi kitlelerin, kendi kendine olmakta olan dinamizmi rasyonalize ederek, siyasanın siyasal karar sahipliği yerine çıkarma hareketi olarak sahneye gelişin deyimidir.

Adı geçen olgunluk, ikinci kez, CHP yi «ortanın solu» sloganı ve üslubu içinde bir radikalleşme silkinmesine uğratmıştır.

TİP, tabandan ve özgür bir emekçi girişiminden geliyordu. tarihin objektif koşullarının yarattığı özgür ve serbest sol entelli-jensiya, onun etrafında kolaylıkla kümeleşebildi. TİP, bu yüzden hızla gelişti ve parlamentoya, hemen 15 temsilci gönderdi (son iki çatışmanın getirdiği çelişkili zayıflama hareketinin analizi oldukça güçtür yalnız şunu söyleyebiliriz: Eğer TİP, tarihin koşullarının ve objektif bilimin ürünü ise — ki böyledir — gene bu koşulları ve bilim gereğince, bu zayıflama evresini de aşacaktır. Emekçi kitlele-rin, Türkiye'deki sosyal dinamizmi rasyonalize edip ona sahip çık-ması çalışmalarını sürdürecektir.)

CHP ise, geleneksel bir yönetici üst yapısının ağırlığı altında; analizinin yapılması bu geleneksel yönetici üst yapı tarafından ta-

bulaştırılma yüzünden gittikçe soyutlaşmış ve gerçek özü unutturulmuş bir Kemalizm kılışeciliği içinde radikalleşme silkesinmesini, Atatürk Devrimciliğini geliştirerek gerçek emekçi ve köylüye ulaşma çıkışı düzeyine getirmede zorluklara uğramıştır. Bir yandan, «sol» yaparken ve bu «sol»un tarihsel anlamına paralel çıkış noktaları yakalayıp tüm ve alt yapıya da inen «düzen değişikliği» savlarına girişirken öte yandan, boyuna bir gerçek sol olmadığını belirtmeye çabalamıştır. Hatta sola set, çekme gibi bir tarihsel görev gördüğünü ileri sürme gibi çelişiklere de düşmüştür. Geleneksel üst yapı yöneticileri, sola kapıldığı oranda, halk platformundan düşüleceği gibi bir tarihsel yalınışı da zihinlere yaymışlardır. Kuvvetle yaymışlardır. Ve zorluk bu yüzden büsbütün artmıştır.

Ama tarihin bir yandan tasfiye bir yandan yaratma getiren çarkı işlemesini durdurmamaktadır.

Tarih çarkının yaratma yönü; CHP ye, «solu set çekme» misyonunun beyhudeliğini öğretmiş olmalıdır.

Tarih çarkının tasfiye yönü de, CHP nin kapısını çalmıştır ve buradan, bir şeyler alıp götürmeye — CHP yi «sol kuvvetler bloku» içinde Türkiye'ye bir kez daha hizmet etmeye yetenekli kılmak üzere bu yapıda eskiyen unsurları alıp götürmeye — talip olmuştur.

CHP — ben sola değil, aşarı sola set çekiyorum «teranelerinden gene medet ummağa devam ederse, tarihin kendisine yardımcı gücünü, radikalizmin, onsuz da kendini bulabilme kudretini anlamamış olacaktır. Objektif koşullar, artık, bu tümcenin (cümlelerin) geleneksel parti yapısından —ve binaenaleyh toplum yapısından— bazı esaslı şeyler feda etmeyerek, ama gerçek bir radikalleşme içindeki özlemi emekçi-köylü tabanını, bazı soyutlamalarla oyaliyerek eyyamcı bir siyasa gütmeye anlamına geldiğini Türkiye öğretmiştir. Gittikçe soyutlaşmış ve gerçek özünden saptırılmış kemalizm kılışeciliğinin, ancak tutucu sınıfların ve entelijensiyanın bayrağı haline getirildiğini de «objektif bilim» pek güzel saptamıştır. Onun için, CHP ye, tarihin hem tasfiye hem de yaratma çarkının getirdiklerinden eksiksiz, tavizsiz pazarlıksız bir sonuç çıkarma evresinine ulaştığını pek iyi anlamalıdır. Oldukça gençleştiğinden söz edilen taşra, taban, bu evreyi ve onu aşma felsefesini iyi kavramış ise, CHP, kendi içindeki yeni kaynaşmayı devrimci radikalizm yönünde bir kuvvet kazanma hareketine döndürebilir.

CHP bunu yapma zorunda dır da .. Çünkü, dediğimiz üzere, Türkiyedeki radikalizm oluşması, geleneksel güçlerin bütün direnmelerine rağmen, ve sahnede şimdilik geleneksel güçlere dayalı çı-

kar grublarının egemenliğinin bulunmasına rağmen kendi yolunu bulma süreci içindedir. Bu yüzden buna katkı getiremeyen siyasal güçlerin şansları da gittikçe hızla azalacaktır, azalmaktadır...

Bu sav, tarihsel doğruluğunu dünya oluşmasından almaktadır. Fakat bütün dünya radikalleri gibi bizimkiler de bilmelidirler ki gene aynı dünya oluşması, radikalizmin, kendi yolunu bulma süreci içinde gelişirken, önünde birsürü ciddi zorlukların bulunduğunu da göstermektedir: başarısız ve köksüz liberal reformculuk edebiyatı ile yetinip, köke inmeyen devrim ülkelerinde, saldırgan bir sağ kanat türemiştir ve kuvvetlenmiştir. Bunların anlamlı reformlar yapamayışı seçmenleri kendilerinden soğutmuştur. Bu yüzden saldırgan bir sağ kanat kuvveti, tekrar geri gelmiştir. Askeri diktatoryalar bu sağ kanatların ortağı olmuştur (ya da bu sağ kanat, askeri diktatoryaları kendisine ortak kılmıştır) edebiyatta kalan bir popülizm, sağ kanat siyasal grublarının canlanmasını önliye-memiştir.

Bunu anlamak için Latin Amerikada ki yeni devrimci hareketin olumlu ve olumsuz yönleriyle incelenmesine girişmeliyiz.

Bu açıdan Latin Amerikaya baktığımız zaman şunu görürüz.

Şili ve Peru'da seçimden gelen başkanların gelmesindenberi çok yıllar geçti. Liberal yorumcular bunu barışçı bir devrim olarak selâmladılar. Ve onu Fidelista tipte bir şiddet hareketinden ayırdılar. Oysaki, «demokratik devrim», polemikçilerin ve populistlerin yazıları müstesna, bir yerde gözükmemiştir. Demokratik devrim, Latin Amerikada vakî olmamıştır.

Şili ve Peru'da kilit reform meselelerinden birisi, tarım reformudur. Şili ve Peru'nun ikisi de toprağın anlamlı bir dağıtımını yapmada başarısızlığa uğramışlardır. Şili'de 350.000 aileden, ancak 10.000 kadarı, toprağa kavuşmuştur. Altı yıl içinde de 100.000 aile için vaadler yapılmıştır. Bu ülkelerdeki seçimden gelen hükümetler, —ki liberal reformculara çık vaadkâr gözükmüşlerdir— ilk zamanlardaki halk desteklerinden önemli bir bölümünü kaybettiler. Her iki ülkede, bir saldırgan sağ kanat siyasal kuvveti tekrar geri gelmiştir. Bu sağ kanat, liberal reform hükümetlerinin gözükken başarısızlıklarına hücumu, kendilerine temel yapmışlardır. Boş devrimci cümle süslemelerinden bıkkınlık getiren seçmenlerin nefretini kullanmışlardır. Ve böyle yaparak ilerlemektedirler. Şili'nin Milli Partisi (National Party), Frei hükümetine karşı bir taarruza geçmiştir. Hükümetin enflasyonu kontrol edememesi do-

layisiyle, düzen ve istikrar istemişlerdir. Görev, iş, güven ve hükümetçe girişilen refah ve mesken programları vadetmişlerdir.

Peru'da : Hayli disiplinli olan ve iyi organize edilmiş bulunan Amerikan Devrimci Halk İttifakı (APRA), Nixon uslûbu bir kampanya açmıştır : Hükümete çok tutucu veya çok reformcu olmasından dolayı hücum etmiştir. Gerçekte ise, APRA, eski askeri diktatör Odria'nın sağ kanat partisi ile ittifak etmiştir ve hükümetin evvelki koalisyon ortağı olan Hıristiyan demokratların ilk reform teşebbüslerini ciddi olarak zayıflatmıştır.

Peru ve Şili'de yeni gelişmelerin iki yönü şudur :

I — Hıristiyan Demokratların ve sonra populistlerin başarısızlığı;

II — Ve sağ kanat siyasal grupların yeniden dirilmesi...

Sol kanada gelince : bunlar da bu müflis hükümetlerle o kadar aynı şey sayılmışlardır ki, seçmenler yığınının gayrimemnunluğunu giderecek çok az şey yapabilmişlerdir. Bilhassa Şili'de... Peru'da, daha sıkı baskı altında olan siyasal çevre dolayısıyla komünistler, hükümet partilerinin eski sırlı destekleyicileri ile birlikte az bir miktar daha sandalye kazanmışlardır parlamontoda... Son zamanlardaki yenilgilerini gidermeğe uğraşan devrimci sol, radikal için daha elverişli olan koşullar altında, örgütlerini yeniden kurma yolundadır.

Liberal hükümetlerin başarısızlıklarından ders alan seçmenler, barışçı bir tarım reformu olanakları üzerinde az bir ümit beslemektedirler. Gittikçe artan halk, bir dirilmeğe inanmadığı halde, radikal siyasalara açık kalmaktadır. Devrimci solların iktidar için ilk yaptıkları, olgunlaşmadan yapılmış hareketler idi. Devrimci sollar, liberal reformcuların vadettikleri temel değişmeleri icra edemeyecekleri hakkında bir sıhhatli ongörme keşfi üzerinde direkt tahminlerde bulunarak, radikallik sürecinin temposunu değerinden fazla tahmin etmişlerdir. Bununla beraber, karşı ihtilâl baskısını yaşamış bulunan liderler, kendi mazilerini yeniden analiz etmektedirler ve açılan yeni durumlardan haberdardırlar.

Her halde Lâtin Amerikada yeni devrimci sol gruplar yavaşça yeniden ortaya çıkmadadır. Fakat bu yeni devrimci sol, aynı türden, tecanüslü örgütsel — ideolojici bir gruplaşma değildir. Bu yeni gruplar Esas olarak şehirlerde yerleşmiştir; geniş olarak aydınlar ve öğrencilerden kuruludur; yeni örgütlenen işçiler arasında, özellikle Şili'de sıhhat işçileri ve öğretmenler, Peru'da balıkçı-

lar, Urugvay'da banka memurları gibi beyaz yakalı işçiler arasında kuvvetlenmektedir. Beyaz yakalı ve yeni örgütlenmiş mavi yakalı işçiler arasındaki şehirli radikalizmin gelişmesi, Arjantin'in taşra üniversiteleri ile Brezilya'nın en modern ve oldukça gelişmiş şehirlerindeki katolik öğrenciler ve sendikacılar arasındaki kitle savaşılar, Latin Amerikadaki yeni devrimci solun gelişmesi, büyümesi için temel görevi görür. Oldukça mahir bir bölüm aydın, modern sosyal bilimlerin araştırmalarının araçları üzerinde iyi yetişmiş aydınlar, kendi sosyetelerini derinliğine analiz eden, sömürünün iç ve dış mekanizmasını açıklayan ve bu mekanizmaların Latin Amerika gelişmesindeki anlamını yorumlayan kitaplar ve makaleler yayınlıyorlar. İnsan, üniversitelerde öğrenci kuruluşları arasında yeni bir devrimci militan tipini bulabilir. Bu tip : Aksiyona derin surette bağlıdır; Halk arasında serbestçe harekete isteklidir; aynı zamanda da kendi toplumunu hareket ettiren sosyal kuvvetlerin daha iyi anlaşılması işinin tamamlanması ile ilgilidir. Peru'daki tartışmalarda şu görülür : Öğrenci faaliyetlerinin büyük dileği sosyetenin bir bilimsel mütalâası ile devrimci siyasaları kombine etmektir. Bu öğrenci faaliyetleri, sınıflı istihdam olmaksızın şehirlere olan tarımsal kitle göçlerinin tabiatında var olan siyasal olanakları kavrama meselesini ortaya koymuşlardır. Baniadas'larda doğan ve büyüyen ve bir tarımsal ortamdan kent ortamına doğru olan hareketle birlikte giden marjinal değişimleri kabul etmeyen gecekonduların yeni nesli arasındaki siyasal olanaklar tartışılır. Keza, bunlar, ekonomik elit arasındaki karşılıklı ilişkileri, toplumun türlü sektörler arasındaki birbirine bağlı ve kilitli kurumların yöneticiliğini, ve mümkün siyasal stratejiler ile koalisyonlar arasındaki bir seçkinler bütünleşmesinin sonuçlarını incelemek için plânlar düzenlemişlerdir.

Gerek liberal olsun, gerek radikal olsun, devrimci faaliyet ile ilgili bir sürü kavram, Latin Amerikada olayların zoru ile, yolunu, yönünü değiştirmiştir.

Urugvay'da —ki Latin Amerika'nın İsveç'idir— : Yüzlerce sendikacı hapistedir. Burada, başkan kararnamelerle hükmeder. Yönetir. Bir çok genel grev başarı ile yapılmıştır son aylarda... ve buhranlar, çok çabuk sona erecek gözükmektedir.

Arjantin'de : Askeri diktatör Ongania'ya karşı, başşehir Buenos Aires de değil, Santa Fie, Rosairo ve Tuguman gibi taşra kentlerinde hareketler olmuştur.

Brezilya'da : Costa ve Silva diktatörlüğüne bir meşru alternatif olarak Rus taraftarı komünistler konuşurken sol katolikler Brezilyalı milliyetçiler sol kanadı ile, silâhlı savaş örgütlemişlerdir.

Meksika'da : Mexico City'nin ortasındaki bir esas bölgeyi işgalde, Orta ve meslekî öğrenim öğrencileri öncüllüğü almışlardır. Milli Üniversite öğrencileri bu öncülükte geri kalmışlardır.

ŞİLİ'de : Bugün temel anlaşmazlık, sendikalaşmış beyaz yakalı işçiler ile reformcu Hıristiyan Demokratlar arasındadır; her ne kadar köylü ademi memnuniyeti henüz patlanmamış bir bomba durumunda ise de, temel anlaşmazlık, henüz köylüler ile oligarşi arasında değildir.

Görülüyor ki Latin Amerika'ya kısa bir bakış, yersel anlaşmazlıkların yersel kaldığını gösterir. Bunların, kendilerini iktidar için milli savaşa bağlayan bir örgütlü parti olmadığını gösterir. Fakat, ücretler ve aylıklar konusundaki genel grevler gibi bugünkü iktisadî savaşlar, gittikçe siyasa halini almaktadır ve hükümet ile bir zıtlasmaya dönüşmektedir. Şehirlerdeki gecekonducuların pan, techo, y trabajo (yani ekmek, mesken, ışık) konusundaki acil dilekleri, baba egemenliği üzerine kurulu sağın vereceğinden daha fazla ileri gidebilir. Hatta bu dilekler, yeni kuşaklar için azdır bile... Kent ile kırsal arasındaki gerekli bağ, ortaya yeni çıkan üniversite bitirmişler yığını vasıtasıyla kurulabilir : Bu üniversiteliler taşradaki daha az ücret ödenen hizmetler için merkezî terkmişlerdir. Gelecekteki on yıl, Latin Amerika'daki yeni devrimci sol için daha belirleyici olacaktır.

Geleneksel sol ile yeni devrimci sol arasındaki bir önemli bağ, Küba devriminin başarı kazandığı sırada siyasa alanına girmiş olan devrimciler tarafından sağlanmıştır.

Gerillacılığı, tabanca ile siyasetçi arasında kişisel bir romantik duygu olarak görme eğilimi vardır. Ama bu, yanlıştır ve bu yanlışlık, ilgili kimseler ile bir temas kurma noksanı üzerine dayalı bilgisizliğin sonucudur. Özel devrimci stratejiler ile mutabık veya gayrimutabık olunabilir, ama, yeni devrimcileri bir kafasız aktivist olarak görmek bir yanlıştır. Liderler, yalnızca, kendi geçmiş deneylerinden çıkan dersleri mütalâa veya hazmettirme için ciddi gayretler göstermemişlerdir; aynı zamanda kendi toplumlarının gelişmelerini genişletmek, anlayışlarını derinleştirmek için de gayret göstermişlerdir. Sadece durumlarının ya da hapisane subaylarının müsaade ettiği geleneksel radikal metinleri okumakla yetinmezler, aynı zamanda Birleşmiş Milletlerin yaptığı incelemeleri, libe-

ral veya tutucu yazarların iyi araştırmalarını da okurlar. Onlar, devrim olayı ve kavramına doğmatik bir yaklaşım yapmayı reddederler. Onlar, Debray'ın kitabını esir gibi izlenen bir örnek olarak görmezler. Grilla savaşını daha fazla ilerletmek için gerekli düşünceleri daha çok olarak geliştirmek için ele alırlar.

Kendilerine karşı, hayatlarını tehdit eden türlü baskılar yapıldığı halde, Peru'lu devrimciler, giriştikleri devrimin gereklerine uymada, yeni devrim kuşaklarına moral örnek olmaktadır.

Görülüyor ki olumlu ve olumsuz yönleriyle, Latin Amerika, devrimci radikalizmin gelecek kaderi üzerinde düşünmemize ciddi bir vesile olmaktadır.

Gene görülüyor ki Latin Amerikada geleneksel toplumsal yapı içersinde devrimci akımın çıkış yolu bulması, oldukça zor engellerle karşılaşmış bulunduğu halde; tarihin objektif koşulları, geleneksel sollarla yeni devrimci solları bir devrimci radikalizm çizgisi üzerinde birleştirerek geleneksel kuvvetlere dayalı sağ karşı-sındaki savaşa itmekte devam ediyor.

Türkiyemizde bu oluşma kuralının dışında saymamalıdır kendisini...

Türkiyemiz de, tarihin objektif koşulları, radikalimi davet edici bir olgunluktur. Yalnız, koheran bir devrimci grublaşma olamıyor TİP'in gücü böyle bir grublaşmadan yoksun kalarak yalnız başına ortada kalması yüzünden devrimci örgütsellik görevini yerine getirmede yetersiz kalmıştır. ama bu yetersizliğin saptanmasından beri geçen çok kısa sürede, devrimcilik espirisi, örgütlenme dışındada olsa, Türkiyede çok yer kazanmıştır. Ve radikalizm, Türkiye'de kendi yoluna bulmada daha büyük bir araştırmacılığa girmiştir. Devrimci kuvvetlere mensup gruplar, dünyadaki devrimcilik hareketlerinin içine daha derin bir şekilde nüfuz etmek için çaba göstermektedirler. Bu hareket içinde Türkiyenin yerini belirten ve belirtecek olan bilimsel idrak zenginliğine hızla koşulmaktadır. Türkiyenin anotomisi en ince ayrıntılarına kadar saptanma çalışmaları yapılmaktadır. Devrimci radikalizm küçük bir kulübün üyelerinin kendi aralarında yaptıkları sohbet olmaktan çıkmakta, eyleme dönük, eylemi uyandırıcı bir dinamizm hilini almaktadır. Buna bazı kuvvetler bir katkı getirmeseler de devrimci radikalizm kendi yolunu bulmaktadır. TİP in ve CHP nin bu tarihsel görevini anlamaları, tarihin bu evresinde ihmal edilemeyecek bir zorundur.